

kot domači podložniki. Še večjo zadrego in sramoto je potem preprečila budna SLO TV, ki med svetim pravilom za duše pokojnih ruskih ujetnikov, ki ga je daroval namestnik ruskega patriarha, ni niti enkrat pokazala Vladimirja Vladimiroviča, kako skupaj z njim moli in se križa, kot se za pravega vernika spodobi.

Miro Gradič, Celje

Hladna pietetna slovesnost pred Hudo jamo

Moralo je miniti kar nekaj dni po pietetni slovesnosti v Hudi jami v ponedeljek, dne 3. 10. 2016, da sem se lahko nekoliko duševno pomirila in napisala to pismo, čeprav so me moji prijatelji, tudi svojci pobitih v tej jami, že ob samem dogodku prosili, da to napišem čim prej. Veliko pa mi je bil ob pisanju v spodbudo odličen članek o tem v Demokraciji avtorja Gašperja Blažiča. Pod pismom bom podpisala sicer samo sebe, vendar prosim bralce, da vzamejo to pismo kot izraz večine tam navzočih svojcev pa tudi nekaterih novinarjev, politikov in zgodovinarjev, ki sem jim že na tem mestu izrazila svoje razočaranje in so se z menoj strinjali.

Dogodek pred Hudo jamo je bila pogrebna slovesnost ob prenosu posmrtnih ostankov žrtev komunističnega nasilja, pobitih v Hudi jami ali pa tudi pozneje prinesenih od drugod oz. iz okoliških rogov ter posameznih grobov po gozdovih, po nalogu Zorana Poliča 18. 5. 1945.

Sedaj pa to v Maribor!!!!

Slovesnost se je začela s cerkvenim obredom, ki ga je v navzočnosti nekaterih duhovnikov vodil celjski škof Stanislav Lipovšek. Njegov nagovor je vsem navzočim, posebno pa nam, svojcem žrtev, pomenil blagodejen obliž na naša žalostna srca. Škoda le, da gospod škof ni omenil, da si prizadeva za pokop posmrtnih ostankov žrtev na Teharjah, od koder so bile pahnjene v smrt. Ali je bila temu kriva navzočnost gospoda Pahorja, predsednika države, ali morda še koga drugega?! Ugotavljali smo, da gre morda le za kak dogovor, ki pa ga ne smemo vsi poznati. Spraševali smo se med seboj, ali naša čustva tu nič ne pomenijo. Ali naj verjamemo, da bo teharski park urejen čez eno leto? V pogovoru na Radiu Ognjišče, v katerem so

sodelovali g. Sušnik, g. Dežman in g. Strehovec, je bilo rečeno, da sanacija Teharij lahko traja tudi tri leta. To lahko pomeni nikoli!!! Med tem pa bo sredi Ljubljane zrasel velik spomenik vsem žrtvam vojne, ki bo še bolj razdvajal slovenski narod, denar pa bo tako porabljen.

A naj se vrnem k slovesnosti pred Hudo jamo. Zakaj je bil za to določen ponedeljek – delovni dan? Nekateri navzoči so zatrjevali, da je to predlagal gospod Dežman. Res so prireditelji s tem dosegli manjšo navzočnost. Sicer pa nas je že na parkirišču, precej oddaljenem od Hude jame, g. Dežman opozoril, da križi z napisi niso zaželeni, ker to ni nogometna tekma. Tega opozorjeni nosilci niso upoštevali, vedoč, da na nogometni tekmi ni križev, pač pa še marsikdaj krvavo rdeče zvezde, zlasti, če se tekom udeležujejo tako imenovani »borci«.

Tudi Pahorjevo rokovanje z nekaterimi navzočimi, predvsem s politiki, ni v celoti uspelo. Roko so sprejeli zlasti tisti, ki so stali spredaj, svojci, ki so stali za njimi, pa tega niso bili deležni. Sama sem stala na željo znanca na koncu prve vrste, zato je Pahor ponudil roko tudi meni. Jaz pa sem njegovo roko odklonila, kar mi je kljub poznavanju bontona narekovalo srce. Saj to je moja pravica, mar ne?!

Zdaj pa o govorih. Govora gospoda Sušnika, še manj pa gospoda Dežmana nista dosegla naših src, saj najbrž nista prihajala iz njunih src. Temu se sicer ne moremo čuditi, saj najbrž nihče od njiju nima v tem peklu svojcev pa tudi sama najbrž nista doživljala krutosti komunizma.

Govor gospoda Pahorja prav tako ni bil tak, da bi svojcem pobitih vlival upanje, da bo vsaj to, kar naša vlada obljublja, nekoč tudi res. Navzoči svojci smo tudi pričakovali, da bo Pahor kot predsednik države morda le izrekel opravičilo za vse to, kar se je v revoluciji in po njej dogajalo. On lahko to stori, če si upa.

Pa kaj, ko se je zveza borcev že oglasila, da je zanje že sama navzočnost visokih osebnosti države »vz nemirljivo nevarna«.

Spoštovani borci, ali se bojite resnice? Sprašujete, zakaj delamo prekope? Z njimi hočemo svoje mrtve svojce pokopati dostojanstveno, kot si zasluži vsak človek. Vaši predhodniki ali mogoče še kdo med

vami tega niso zmogli, še več, z metanjem žrtev v rove, globeli, vrtače so želeli svoje zločine prikriti. Ko pa bo prišla resnica in bodo naši mrtvi dostojno pokopani in priznani kot žrtve, si bomo lahko segli v roko in v Sloveniji bo lepo živeti.

Po omenjenih govorih je bilo nekaj kulturnega programa. Zapete pesmi so bile sicer lepe, a morda bi se našle kakšne primernejše. Tudi ob slovesnem iznosu, moram reči tudi dostojnem iznosu lepih krst bi bila primernejša še kaka molitev. Lahko bi bilo tudi kateremu od svojcev dovoljeno, da izlije del svoje žalosti, kar je običajno ob takih primerih – pokopih – prekopi.

Z žalostjo v srcu pa smo poslušali nekatere navzoče, ki so bolj na tiho govorili, da so v krsti v črnih vrečah tudi razčetrjena trupla. Kako pa bo takrat, ko bodo navzoči sami izvajali?!

Apel: Gospodje iz vlade in NSZ, delajte pošteno, odkrito, upoštevajte čustva svojcev, poskusite popraviti, kar so vaši predniki pa morda tudi kdo med vami zagrešili. S tem boste dosegli spravo na zemlji in odpuščanje pri Bogu, ki je edini pravičen sodnik.

Fanka Vodopivec, Celje

TV Dnevnik, 9. oktobra 2016, ob 19. uri

Ne morem se ubraniti glasu svoje vesti, ki mi pravi: napiši in objavi!

Najprej pogreb žrtev partizanskega grozodejstva v Krimski jami, ki je potekal v Begunjah pri Cerknici. Kako omalovažujoč prispevek; samo toliko, da lahko rečejo t. i. svobodni časniki »ja, saj smo poročali«.

Da bi bila zmeda še večja, je tovarišica voditeljica hitro »odletela« v Dobrnič. Takoj je bilo videti rdečo zvezdo, mimohod, korakanje predstavnic AFŽ, ki to nikoli niso bile. Naj spomnim iz otroštva o AFŽ v našem kraju. Tri ali štiri žene pri nas so bile prave članice. Te so imele nalogo od VI. operativne enote za

Tig osvobodilce 5, 2230 Lenart, tel: 02/729 02 20, 720 73 24, fax: 02/720 73 22
ELEKTRONSKA POŠTA: radio@radio-rsg.si, INTERNET STRAN: www.radio-rsg.si